

sens deixar may de picá.
 Perdoneu, no vull tornari,
 ja no picaré may mes,
 ni vos tractaré de lladres,
 de pillos, de matutés.
 No diré qui'l cacich sia
 del poble amo absolut,
 que sols valen los empenyos,
 que sa lley es del embut.
 No'm sentireu dir que'l poble
 está mal administrat,
 que ni ha uns cuants que embutxacan
 ab tota tranquilitat.
 Que los diputats *cuneros*
 sols ne saben dir si y nó,
 que sas promesas se tornan
 com bombollas de sabó.
 No diré que las fortunas
 d'acetat de plom s'han fet;
 porque al anís tiránt aigua
 se tornés blanch com la llet.
 Ni'm cuidaré si á deshora
 fan los burots l'ull molt grós,
 porque passi á carretadas
 l'esperit de vi ó arrós.
 Callaré com una *sinia*,
 miraré de tornarm' mut,
 ¡me fan tanta pó...!s romansos!
 y enrahonant se soch perdút.
 Perdoneu *dinamiteros*
 si EL MOSQUIT vos ha picat,
 podeu ben creurer qu'ho feya
 porque'l que dich es vritat.
 Pro jo dead'are vos juro
 per la cacich Trinitat,
 no vull ser mosquit que pica,
 vos prometo fer bondat.
 Pro la cabra *tira al monte*
 y si tornés á faltar,
 per Sant Roch jo vos demano
 que'm tornéu á dispensar.
 Perque's ma sang molt ardenta,
 y aire pur convé als pulmóns,
 y tinch pó que se m'infectin
 cuan vingan las eleccions.
 Y infectat, en lo desvari
 podria desbaratá,
 y torná á picá ab tal forsa
 que sang faria rajá.
 Aixis es, que jo demano
 per pogué'l promés cumplir,
 que deixeu los vostres cárrechs
 que tant mal los feu servir.
 Sá com llá no més feu faltas
 y cap ne serveix per res,
 lo poble tindrà alegría,
 y jo no os diré res més.

Zzum. Zzum.

D'ECLIPSIS

N'hi han en els sistemas planetaris y n'hi han en els sistemas polítichs, en els engranatjes corromputs del abominable caciquisme.

Derrera d'un vidre fumat acabo de veurer aquest de sol y lluna; á no trigar, veuré á través del vidre de l'urna electoral á totas aquestas estrellas de primera magnitud (per sa barra) toparse ab el radiant estel de la moralitat y de l'administració que s'imposa arreu de nostra terra. Jo

veuré caurer com á *bolts* desfets á n'aquets caps de sabó y d'ayguardent, gent sens instrucció ni educació, dugas cosas necessarias en una persona pera posarse á la devantera del règimen intern d'una vila, els veuré eclipsats y podré contemplarlos á ple eclipsi obertament, sense vidres negrosos y podré dirho, porque ho veurá tothom, ja no enlluhernan y com las tacas del astres es veuen eclipsantse, tambe 'ls veurem á n'ells com son, tacats; ab tacas que dibuixan burots sense punxó cegos y muts, caixas municipals anyoradissas de sos cabals, *orellas d'en Jordi* estiradas á despit de tothom per la superba voluntat d'en Badoret y la superba poca vergonya de sas comparsas polítichs, els veurem tacats de tot lo que significui immoralitat, farsanteria, injusticia y desgabellament administratiu, tots carcomits.

Y aquell poble que 'ls veneraba ab la religiositat de un adorar al sol, aquell poble ignorant que no veyá en el seu brill els reflexes metàlichs dels interessos robats á n'ell mateix, riurá de goig al trobar la veritat, y recordará aquells seus falsos ídols pera execrarlos y malehirlos.

Y no'n voldrém, no, de vidres pera guaytarlos eclipsats, no'n voldrá'l poble d'obstacles á sa vista, de fit els mirarém als que durant 30 anys han cursat l'espai de la política vilatana, de fit, que sas tacas serán molt mes visibles, que las veurá tothom, fins els que confonen la serietat de las personas ab la honradesa, l'èsser farreny, adust y midat en paraulas (pot ser per falta d'intel·ligencia) ab la decencia, el bon cor, la noblesa.

Será l'eclipsi de l'ensorrament, may més tornarán á ésser centre de cap sistema, aquestos *llantias* sense sentit comú, may més á son entorn veurém *lluhernas*, que 'ls pobles del Vallés quedarán deslli-gats dels *estelets* qui prenian claror dels *nostres astres*.

Y eclipsats, sabrán fer com la lluna á caball de las boiras; farán la ganyota d'adeu als cordons de una vara y llur sentiment seré la nostra alegria que lo que en ells es mort en nosaltres es vida.

Y mentres persisteixi l'odiós impost de comsums, els ensenyarem á passar per la colecta al igual que 'ls pobres infelissos á qui are ells obligan y á n'els burots no 'ls coneixerán mes que pera malehirlos y els caballs y matxos de sos carros s'acostumarán á aturarse al entrar en la vila. Y per fi com que no tenen sentiments y la educació els manca, es veurán arreconats de la vida de las personas bonas y ilustradas, que allí hont hi haigi puresa y un ideal, no pot entrarhi un cacich; la bestia mes repugnant y asquerosa, el ser mes depravat y salvatge, amo incondicional y absolut de vidas y honras com ho son els cacichs que tots concixem per la rahó social Pep, Quel, Badó y Comp.^a

L'ALTRE

Picadas

Mireu el Sr. Travé, y que filantròpich que resultaba assentat en un palco de la Unió Lliberal el dia del ball de rams cridant á boca-badada «cent pesetas»; que filantròpich y que ridicol quant després d'haver fet dir per tots els seus gossets y *compinches* que del ram ell n'estava disposat á donar encare que fossin 200 duros, va callar com un diputat mut en una sessió de diputació, quant un tranquil va oferirne 105, deixant que's dongués el ram á n'aquesta última cantitat.

Que filantròpich hem dit, que ridicol y per fi de festa que burro, de no veurer que alló era una prova que 's feya á n'a la seva llengua y á la dels seus *aixerits* companys.

¡Per 5 pessetas! fer un *feyo* de tal naturalesa, pobre Sr., sort que despres el de las 105, que era una persona de forsas sentiments, creyent que tal Sr. s'anaygaria si no podia tenir el ram, va repensarse y va pretirar l'aposta.

¡Quina rifada senyor dels 200 duros! ¡quina rifada per 5 pessetas!

Hi ha rifas de pollastres,
 de cunills, perdius, caballs,
 rifan paños tots els sastres,
 y es rifan rams en els balls,
 es rifan mitjas, sabatas,
ay billetes Navidad
 mes jo conech uns patatas
 que 's rifan á un diputat.

Un subjecte necesitava una cosa dels cacichs y 'l feyan passar ab rahions, un dia cansat d'esperar va dir quatre paraulas á l'orella d'un dels del *trust* y va ser complascut desseguida, ens consta que no li va oferir caramel·los.

¡Y diuen que son tant valents! tant sols ho es de nom, un de la plassa de las Ollas.

Passant per la carretera
 vaig veure abocá'l café
 y sabeu que van sortirne
 papeletas d'en Travé.^a

«Teteti... tetitete, tit. Tetitiii, tit.
 VANDO: Jo en Jayme I de las patatas y último de la colla dels del carter II.

Ordeño y mando: que de así á endevant se pro·ibe ameterse en propiedad aguenta y en camisas de onse barras como que tanvien se priva de faltar al 7 mandamiento de la lei de Dios que dise así como rije: NO ROBAR.

El que no cumpliera migo mandato se le engarjolerá y se'l tendrá 25 años ancerado á pa y aygua como aquella *mala madre*.

Jo, el baile (¡que baile!)

